

Arrest

nr. 148 282 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HELSEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u zowel de Tunesische als de Algerijnse nationaliteit bezit, een moslim van Arabische afkomst bent, en op 1 februari 1965 in Tunis (Tunesië) bent geboren. U groeide op in het ouderlijke huis in Impasse de Puit, Tunis. Uw vader, een Algerijn, stierf in 1978. U liep school tot het vijfde jaar secundair onderwijs. Rond uw zestiende ontdekte u in de 'hamam' uw homoseksuele gevoelens. U trachtte seksueel contact te hebben met vrouwen maar dat bleek niet te lukken. U schaamde zich en besloot het niemand te vertellen. Nadien had u geregeld seksuele contacten met mannen die u in de hamam, erotische bioscopen, of parken ontmoette. Tussen 1986 en 1987 verbleef u in Italië. U wou er een kledinghandel starten maar dat bleek te moeilijk. U keerde terug naar Tunesië en opende er een schoenenwinkel. In de loop der jaren voelde u de toenemende sociale druk om een vrouwelijke partner

te zoeken en te huwen. Tegelijkertijd was onmogelijk om uw homoseksualiteit in het openbaar te beleven.

In 2001 besloot u Tunesië te verlaten en naar Europa te gaan. U verkreeg een Frans Schengenvisum en reisde in maart 2001 naar Lyon. U ontmoette er een persoon die u werk aanbood in een Antwerpse snackbar. Een week later kwam u aan in België. In 2002 hoorde u van een regularisatiecampagne in Italië. U ging naar Italië en verkreeg er een Italiaanse verblijfsvergunning voor vijf jaar. Nadien keerde u onmiddellijk terug naar België. In de loop der jaren zou u om de vijf jaar naar Italië reizen om er uw verblijfsvergunning op basis van regularisatie te vernieuwen. Nadien keerde u steeds terug naar België. Ook in België trachtte u uw onwettig verblijf te regulariseren. Zowel in 2002 als 2008 diende u een verzoek in tot regularisatie op basis van humanitaire redenen. Beide aanvragen werden onontvankelijk verklaard.

Op 15 juni 2009 werd u veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel van vijf jaar, uitgezonderd negen maanden effectief, omwille van inbreuken op de drugswetgeving, feiten gepleegd tussen 16 oktober 2008 en 10 januari 2009. Op 25 oktober 2009 werd u aangehouden bij een vreemdelingencontrole. U werd beticht van illegaal verblijf en werd vastgezet met het oog op repatriëring. Een eerste poging tot repatriëring op 7 november 2009 werd afgeblazen omwille van uw weigering. Een tweede poging tot repatriëring werd afgeblazen op bevel van het kabinet. U werd vrijgelaten en op 18 november 2009 diende u een derde verzoek in tot regularisatie op basis van humanitaire gronden. Op 9 juni 2010 werd uw aanvraag goedgekeurd en ontving u een machtiging tot onbeperkt verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In 2010 reisde u naar Marokko nadat u van vrienden had gehoord dat u misschien behekst was. Dat zou verklaren waarom u enkel met mannen seks kon hebben en niet met vrouwen. Aangezien u een kinderwens hebt en wil trouwen (om eventuele vermoedens over uw homoseksualiteit de kop in te drukken), besloot u in Marokko op zoek te gaan naar een 'genezer'. U vond iemand maar die vroeg 2.000 euro voor de behandeling, een som die u niet had. U keerde onverrichterzake terug naar België.

Op 30 november 2011 werd u veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden omwille van inbreuken op de drugswetgeving, feiten gepleegd tussen 7 augustus 2010 en 9 augustus 2011. Nadien werd u op 9 maart 2012 veroordeeld tot een definitief geworden bijkomende gevangenisstraf van 12 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving, feiten gepleegd tussen 9 augustus 2009 en september 2009. Op 21 september 2012 oordeelde de toenmalige staatssecretaris voor asiel en migratie dat uw persoonlijk gedrag de openbare orde had geschaad en dat uit uw gedrag een ernstig en actueel risico bleek voor een nieuwe schending van de openbare orde. De staatssecretaris beval uw uitwijzing naar Tunesië.

In concreto had het bovenstaande als gevolg dat u de periode 2011 - maart 2015 in gevangenschap doorbracht. Na het uitzitten van uw gevangenisstraf werd u onmiddellijk overgebracht naar het gesloten centrum in Merksplas, opnieuw met het oog op uw uitwijzing. Een eerste poging tot repatriëring op 30 maart 2015 werd geannuleerd omdat u zich verzette. Op 15 april 2015, daags voor de tweede poging tot repatriëring, diende u een asielaanvraag in. De geplande repatriëring werd geannuleerd.

U verklaart dat u niet naar Tunesië kan terugkeren omdat u er geen familie heeft, de politieke en veiligheidssituatie onstabiel is, en er uw homoseksualiteit niet openlijk kan beleven.

Na aankomst in België heeft u de lokale holebi-scene ontdekt. U frequenteerde zeer geregeld sauna's, bars, discotheken, en andere ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen. U had talrijke losse seksuele contacten en ging diverse langere (seksuele) relaties aan. Verder liet u geregeld aantrekkelijke mannelijke sans-papiers bij u verblijven en trachtte u er seksueel contact mee te hebben. Ook in België hield u uw homoseksuele geaardheid verborgen voor uw gemeenschap. U hield hen voor dat u samenwoonde met uw vriendin. Enkel uw partners waren op de hoogte van uw geaardheid.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie Tunesisch paspoort dd. 12/02/2008, kopie Belgische verblijfstitel dd. 06/08/2010, kopie Belgische rijbewijs, kopie Italiaanse verblijfstitel dd. 26/02/2010, kopie overlijdensaktes ouders en twee broers, kopie gehandicaptenkaart broer, twee kopieën van bevestiging veroordeling, brief i.v.m. verlenging huurcontract, betalingsopdrachten afbetaling boete, brieven VDAB, arbeidsovereenkomst, attesten CAW, attest FOD Financiën i.v.m. afbetaling boete, attest EANDIS i.v.m. gratis elektriciteit, krantenartikels i.v.m. de politieke situatie in Tunesië, attest verklaring Ayari Fruitpremier BVBA, fax advocaat.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Het CGVS twijfelt niet aan de dubbele nationaliteit (Tunesisch en Algerijns) die u aanhaalde ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Uw seksuele geaardheid wordt ook niet in vraag gesteld.

Bij het onderzoek van uw asielaanvraag heeft het CGVS rekening gehouden met de actuele situatie voor homoseksuelen in Tunesië, het land waar u opgroeide en tot 2001 verbleef (zie Landeninformatie, "COI Focus- Tunisie: Situation des homosexuels, dd.14/05/2013,- zie Landeninformatie, "COI Focus-

Tunesië: Informatie omtrent de situatie van homoseksuelen gedurende de periode juni 2013 - maart 2015", dd. 28/04/2015). Uit deze informatie komt naar voor dat de situatie voor homoseksuelen afkomstig uit dit land momenteel ingewikkeld is en dat ze er een kwetsbare groep vormen.

Bijgevolg wordt het onderzoek van uw asielaanvraag met de nodige omzichtigheid gevoerd voor wat uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade betreft.

U maakt echter niet aannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Tunesië dient te vrezen voor vervolging omwille van uw homoseksuele geaardheid.

Uw vrees voor vervolging wordt in ernstige mate ondermijnd door het feit dat u pas op 15 april 2015 een eerste asielaanvraag heeft ingediend waarbij u uw homoseksualiteit als asielmotief inroept. Nochtans heeft u Tunesië reeds in 2001 verlaten en heeft u sindsdien quasi onafgebroken in België verbleven. Dat u ongeveer 14 jaar (!) wachtte vooraleer beroep te doen op internationale bescherming valt moeilijk te verzoenen met de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Als reden voor uw laattijdige asielaanvraag stelt u onomwonden dat u 'nooit van plan was' om een asielaanvraag in te dienen (zie CGVS, p. 8). Pas toen een repatriëring onoverkomelijk leek besloot u asiel aan te vragen (zie CGVS, p. 8). U verklaart dat u diverse andere (gerechtelijke) procedures heeft lopen en beaamt dat u middels de asielaanvraag tijd probeert te winnen om deze procedures af te ronden (zie CGVS, p. 8). Het hoeft geen betoog dat uit dergelijke overwegingen bezwaarlijk een vrees voor vervolging spreekt. Het verkrijgen van internationale bescherming lijkt namelijk geen doel op zich, maar veeleer een middel om uw repatriëring tegen te gaan. Bovendien mag men aannemen dat u zich jarenlang in een situatie bevond waarin u zich (eventueel via uw advocaat) kon informeren over de diverse mogelijkheden om uw verblijf een wettelijke basis te geven, én dat u bovendien toegang had tot de asielprocedure. Toch diende u nooit een asielaanvraag in, ook al was uw verblijf jarenlang irregulier, kwam u geregeld in contact met de Belgische autoriteiten, werden er in 2009 twee (mislukte) pogingen tot repatriëring georganiseerd, werd uw uiteindelijke verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (verkregen op 10 juni 2010) in september 2012 ingetrokken, wist u sinds maart 2015 dat u zou worden opgesloten met het oog op repatriëring, en volgde er op 30 maart 2015 een nieuwe poging tot repatriëring (zie CGVS, p. 7-8). Dat alles wijst allerminst op een gegronde vrees voor vervolging, wel integendeel. Dat u zich ondertussen de moeite getroostte om iedere vijf jaar even naar Italië af te reizen om er uw verblijf voor een aantal jaar te regulariseren (zie CGVS, p. 7), is niet enkel merkwaardig, het toont ook aan dat u zich niet zelden liet leiden door opportunistische motieven. Het verkrijgen van internationale bescherming leek daarbij allerminst een prioriteit. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Verder merkt het CGVS op dat het niet om uw eerste verblijf in Europa gaat. In '86-'87 verbleef u enige tijd in Italië om er een zaak op te starten. Op dat moment gold er geen visumplicht in Italië (zie CGVS, p. 5). U was toen 21 jaar en was zich op dat ogenblik al vijf jaar bewust van uw homoseksualiteit. Toch keerde u terug naar Tunesië en nam er tot 2001 deel aan het openbaar leven. Het lijkt er op te wijzen dat u in die periode niet van mening was dat u als homoseksueel in Tunesië voor vervolging diende te vrezen.

Tijdens het gehoor verklaart u dat uw homoseksualiteit de voornaamste reden was om Tunesië te verlaten (zie CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u omwille van homoseksualiteit werd geconfronteerd met een situatie die als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden bestempeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u al die jaren uw homoseksualiteit voor de buitenwereld verborgen hield en ze enkel in het verborgene beleefde. U voelde de sociale druk om te trouwen, wat u uiteindelijk deed besluiten het land te verlaten. De situatie die u schetst van het leven als homoseksueel in Tunesië wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS. Het CGVS merkt echter op dat u al die jaren uw leven kon leiden waarbij u werd omringd door een sociaal netwerk van familie en vrienden, u een eigen zaak had, u tot uw vertrek in het ouderlijk huis woonde, en u uw seksualiteit (weliswaar in het geheim) kon beleven op openbare plaatsen. In Tunesië had u diverse sekspartners waarmee u losse seksuele contacten had. Dat u gevoelens van schaamte voelde om met vrienden of familie over uw geaardheid te spreken, is geloofwaardig en begrijpelijk. U haalt echter geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u zich niet kon 'outen' omdat het tot een vervolging in zin van de Vluchtelingenconventie zou leiden. Hoewel het CGVS niet ontkent dat de situatie voor homoseksuelen in Tunesië wezenlijk verschilt van de situatie die u in België ervaart, leek er geen sprake te zijn van een situatie die als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden beschouwd. U haalt verder geen incidenten aan die aantonen dat u, persoonlijk, omwille van uw homoseksualiteit werd vervolgd.

Wat het risico op vervolging bij terugkeer naar Tunesië betreft, merkt het CGVS op dat u verwijst naar de situatie die u in 2001 heeft ontvlucht. U verklaart dat u in Tunesië niet de vrijheid hebt om uw seksuele geaardheid te beleven (zie CGVS, p. 12) en u beweert dat u in de gevangenis zal belanden wanneer u betrapt wordt. Uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd is de realiteit in Tunesië genuanceerder dan dat. Arrestaties en veroordelingen omwille van homoseksualiteit komen voor, maar

zijn zeldzaam en lijken eerder uitzondering (zie Landeninformatie, "COI Focus-Tunisie: Situation des homosexuels, dd.14/05/2013 - zie Landeninformatie, "COI Focus-Tunesië: Informatie omtrent de situatie van homoseksuelen gedurende de periode juni 2013 - maart 2015", dd. 28/04/2015). Verder beweert u niet de ruimte te hebben om ongestoord seks te hebben of andere homoseksuelen te ontmoeten (zie CGVS, p. 13). Volgens u is het bijvoorbeeld niet langer mogelijk om de door u gekende ontmoetingsplaatsen, bv. hamams, te frequenteren (zie CGVS, p. 13). Wat u zegt is echter hypothetisch, een assumptie van uwentwege. Uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt dat er wel degelijk een Tunesische 'gay scene' bestaat, niet in het minst in de hoofdstad Tunis. Ook uw vrees voor stigmatisering, marteling, en de Tunesische ordediensten is puur hypothetisch. U heeft geen enkele concrete aanwijzing dat u werkelijk een onomstotelijk risico op represailles loopt. U verwijst louter naar een algemene situatie die meer genuanceerd is dan dat.

Bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u dat uw familieleden u zullen doden omwille van uw homoseksualiteit (zie Vragenlijst, vraag 3.4 & 3.5). Tijdens het gehoor brengt u dit vreemd genoeg slechts zijdelings ter sprake. Aan het begin van het gehoor verklaart u dat het een probleem zou zijn moest uw familie in Tunesië te weten komen dat u homoseksueel bent. Nadien komt u er niet op terug en meldt u geen vrees voor uw familie. Integendeel, u verklaart dat u in Tunesië absoluut geen familiaal netwerk heeft (zie verder). Uw ouders en uw broers zijn gestorven, uw zussen wonen in Algerije, en u heeft verder geen ooms of tantes (zowel aan vaders- of moederszijde) (zie CGVS, p. 9, 11). Het CGVS heeft dan ook grote vragen bij de geloofwaardigheid van de vrees voor uw familieleden. Wat er ook van zij, de ingeroepen vrees voor uw familie is louter hypothetisch aangezien u beweert dat tot op heden geen enkel familielid van uw geardeerdheid op de hoogte is (zie CGVS, p. 18).

Bovendien ligt uw (seksueel) gedrag in België grotendeels in lijn met uw gedrag in Tunesië, ondanks de grotere vrijheid die u hier ervaart (zie CGVS, p. 16). Sinds 2001 heeft u uw homoseksualiteit op geen enkel moment in de openbaarheid gebracht. Enkel uw bedpartners zijn op de hoogte van uw homoseksualiteit en u blijft naar de buitenwereld toe bijzonder discreet over uw liefdesleven. Zelfs na al die jaren beleeft u uw seksualiteit enkel in ontmoetingsplaatsen of binnenskamers (zie CGVS, p. 16, 17, 18). Uiteraard kan niet van u worden verwacht dat u uw homoseksualiteit niet of nauwelijks kan beleven op de manier zoals u dat wenst. Er kan daarentegen wel worden verondersteld dat de manier waarop u nu reeds jaren uw homoseksualiteit beleeft en ervaart in een omgeving waarin homoseksualiteit getolereerd wordt, niet van dien aard is dat datzelfde gedrag onvermijdelijk tot vervolging zal leiden in Tunesië, een regio waar de situatie voor homoseksuelen weliswaar minder eenduidig is, maar niet persé tot vervolging zal leiden.

Het CGVS is daarom van mening dat ondanks de complexiteit van de situatie voor Tunesische homoseksuelen, niet kan worden besloten dat uw homoseksualiteit bij voorbaat een vrees voor vervolging rechtvaardigt. Om dat te doen dient u uw vrees te personaliseren, iets waarin u niet of onvoldoende in slaagt.

Evenmin kan worden besloten dat u in Tunesië dient te vrezen voor vervolging omdat u er niet over een sociaal en familiaal netwerk beschikt (zie CGVS, p. 11). Die vrees ressorteert namelijk niet onder één van de criteria van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die in hun land van herkomst dienen te vrezen voor vervolging omwille van nationaliteit, ras, politieke overtuiging, religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Los daarvan is dit asielmotief onvoldoende zwaarwichtig om een toekenning van de status van subsidiaire bescherming te rechtvaardigen op basis van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de vorm van onmenselijke en vernederende behandeling. U beweert dat u in Tunesië niemand heeft om bij aan te kloppen, en dat u er geen huisvesting of werk heeft (zie CGVS, p. 11-12). U bent echter een volwassen man die jarenlang in Tunesië heeft gewoond, en er een leven en zaak heeft uitgebouwd. Er mag dus worden verondersteld dat u wel degelijk in staat bent om zelfstandig in uw levensonderhoud te voorzien en huisvesting te vinden. Ook in België, waar u jarenlang irregulier verbleef in een u volstrekt onbekende maatschappij, slaagde u daarin. U beschikt dus over de nodige persoonlijke vaardigheden om u uit de slag te trekken. Dat u als vijftigjarige 'oud' en 'moe' bent (zie CGVS, p. 12), is geen overtuigend argument. Bovendien kan men zich vragen stellen bij het totaal gebrek aan een sociaal of familiaal netwerk. Zo is het bijvoorbeeld zeer opmerkelijk dat u bij het invullen van de Verklaring bij DVZ op 21 april 2015 heeft gemeld dat u twee broers in Tunis heeft (zie Verklaring, vraag 17), om vervolgens tijdens het gehoor te verklaren dat beiden in 2012 zijn overleden (zie CGVS, p. 9). Volgens u vernam u pas een week voor het gehoor dat beiden jaren geleden zijn gestorven. Uw zussen hadden u niet met het nieuws willen belasten terwijl u nog in de gevangenis zat. Het hoeft geen betoog dat dit een bijzonder opmerkelijke gang van zaken is. Bovendien attesteert u hun overlijden enkel met twee kopieën van overlijdensaktes (zie Documenten, overlijdensaktes broers). Aangezien het niet om originele documenten gaat maar makkelijk te manipuleren kopieën, plaatst het CGVS vraagtekens bij uw verklaringen hieromtrent. Wat er ook van zij, een eventueel overlijden van uw broers neemt uiteraard

niet weg dat u als volwassen Tunesiër niet in staat zou zijn om een leven in Tunesië, uw thuisland, op te bouwen.

De huidige politieke situatie in Tunesië vormt evenmin een reden om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U refereert enkel naar de algemene situatie in Tunesië om uw vrees te ondersteunen. Verwijzingen naar een algemene situatie volstaan echter niet om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken, daarvoor dient u die vrees te personaliseren. U beweert echter dat u geen problemen met de overheid heeft, en dat u niet politiek of 'anders' geëngageerd bent (zie CGVS, p. 11-13). Uw vrees is met andere puur hypothetisch en u heeft geen enkele indicatie dat de politieke situatie in Tunesië zou leiden tot een vervolging omwille van uw nationaliteit, ras, politieke overtuiging, religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep. Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat u omwille van de algemene situatie in Tunesië de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. U haalt geen elementen aan die in die richting wijzen. De door u voorgelegde kranten kunnen de door u ingeroepen vrees niet ondersteunen. Ze geven enkel een beeld van de situatie in Tunesië, maar doen geen uitspraak over uw persoonlijke situatie.

Na een grondige analyse van de huidige situatie in Tunesië blijkt trouwens dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië dus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet (zie Landeninformatie, "COI Focus – Tunesië: De actuele veiligheidssituatie", dd. 18/03/2015).

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus u worden toegekend.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De kopieën van uw Tunesische identiteitsdocumenten en van de identiteitsdocumenten van uw familieleden (waaronder identiteitskaarten, paspoorten, overlijdensaktes, gehandicaptenkaarten, huwelijksakten etc.), bevestigen weinig meer dan uw identiteit, nationaliteit(en), afkomst, en familiale situatie. Die zaken staan hier niet of niet volledig ter discussie (zie hoger). Ze spreken zich verder geenszins uit over uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De documenten in verband met uw verblijf in België en Italië (waaronder originele of gekopieerde documenten zoals bevestigingen van veroordeling, huurcontracten, betalingsopdrachten, brieven van de VDAB en het CAW etc.) bevestigen enkel uw verblijf in België. Ook dit staat niet ter discussie. De documenten doen verder geen enkele uitspraak over uw asielmotieven en uw nood aan internationale bescherming. De verklaring van Ayari Fruitpremeur BVBA dat u na vrijlating onmiddellijk aan de slag kunt in de firma, ondersteunt op geen enkele wijze uw asielaanvraag. De fax van uw advocaat (met de reeds voorgelegde documenten in annex) betreft louter een melding van tussenkomst in het dossier en een aanvraag tot invrijheidsstelling. Ook de fax ondersteunt dus op geen enkele manier uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen waardoor zij zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. Waar verzoekende partij aangaande de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de huidige politieke situatie in Tunesië verwijst naar de huidige politieke problemen aldaar, meer in het bijzonder de Arabische Lente, het rijzen van IS en het salafisme, oordeelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven, met name de onstabiele politieke en veiligheidssituatie in haar land van herkomst, echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.3.1. Aangaande de motivering dat verzoekende partij veertien jaar wachtte alvorens asiel aan te vragen werpt verzoekende partij op dat zij pas op latere leeftijd erkende dat zij niet hetero was en dat er geen behoefte was om een asielaanvraag in te dienen nu zij *“tot in februari 2015, na regularisatie, een machtiging tot verblijf had”*.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij bij haar gehoor op het Commissariaat-generaal zelf heeft aangegeven reeds op zestienjarige leeftijd bewust te zijn geweest van haar seksuele geaardheid en in Tunesië sedertdien regelmatig seksuele contacten te hebben gehad met mannen die zij in de hamam, erotische bioscopen en parken ontmoette. Pas in 2001 verliet verzoekende partij op zesendertigjarige leeftijd definitief Tunesië. Verder blijkt uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier dat de machtiging tot onbeperkt verblijf van juni 2010, goedgekeurd op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in september 2012 werd ingetrokken en verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing van 21 september 2012, in werking getreden op 25 september 2012. Verzoekende partij heeft noch tijdens de tien jaar voorafgaand aan haar machtiging tot verblijf, noch in de jaren volgend op de intrekking van deze machtiging een asielaanvraag ingediend. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4. Betreffende het verweer van verzoekende partij dat verwerende partij *“erkent dat homo's in Tunesië vervolgd worden”* oordeelt de Raad dat dit verweer resulteert uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing daar verwerende partij enkel gewag maakt van het feit dat de situatie van homoseksuelen in Tunesië ingewikkeld is en ze een kwetsbare groep vormen. Bovendien motiveert verwerende partij tevens dat er wel degelijk een Tunesische 'gay scene' bestaat, niet in het minst in de hoofdstad Tunis, een motivering die door verzoekende partij ongemoeid wordt gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.5. Waar verzoekende partij meent dat verwerende partij vooringenomen is nu zij haar geaardheid en de moeilijke situatie van de homogemeenschap in Tunesië erkent, doch de asielaanvraag louter afwijst op basis van het opportunist zijn van verzoekende partij, stelt de Raad vooreerst vast dat de motivering van de bestreden beslissing zich niet beperkt tot de loutere vaststelling van de opportunistische houding van verzoekende partij bij het indienen van haar asielaanvraag. Daarenboven stelt verzoekende partij zelf dat onderhavige asielprocedure tot doel heeft tijd te winnen voor andere hangende procedures (administratief dossier, stuk 5, p. 8) wat overduidelijk wijst op een opportunistisch gebruik van de asielprocedure als middel tot en niet als doel tot het verwerven van internationale bescherming, zoals terecht vermeld door verwerende partij. Ten slotte wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit kan worden afgeleid. Bovendien hebben de ambtenaren van het Commissariaat-generaal geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.6. Met betrekking tot de bemerking van verzoekende partij dat zij niets te vrezen heeft van haar naaste familieleden, voor zover deze nog in leven zijn, maar wel van haar verre familieleden, zijnde *“de gemeenschap”*, wijst de Raad erop dat ook dit verweer neerkomt op een louter herhalen van haar asielmotieven doch dit geen concrete weerlegging inhoud van de uitgebreide motieven waarop de bestreden beslissing steunt.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Tunesië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van

verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

J. BIEBAUT